

Nuoren miehen vihreät silmät tuijottivat sängystä herätyskellon numeroita. Ne katselivat ränsistyneen hökkelin kulmahuoneessa kuinka yhden viivan katoaminen muutti sinisen kahdeksikon yhdeksiköksi ja asetti kellon ilmoittamaan ajaksi 2:49. Hän räpytteli silmiään ja puristi ne lopulta kiinni tavoitteenaan hätistää väsymys ulos niistä, mutta onnistui vain synnyttämään sinisiä palloja näkökenttäänsä. Nuori mies kamposi itsensä tuhahdellen sängyn reunalle ja jäi istumaan pää käsiinsä painettuna, tummia hiuksiaan sormilla haroen. Hän oli tuskin saanut silmäystäkään unta kuluneiden parin yön aikana, eikä tämäkään yö ollut osoittautunut erilaiseksi. Juhlivan eliitin mekastus ja ilonpito pitivät hänet hereillä, vaikka juhlinta tapahtui slummien muurin ulkopuolella. Ihmiset kiljuivat ja huusivat. Nauroivat, kun joku onnistui ampumaan toista juhlijaa samppanjapullostsa sinkoutuvalla korkilla, ja he taputtivat innoissaan näytävälle ilotulitteille. Niin kuin muinakin öinä, hän tiesi, että orkesterien soitot tulisivat jatkumaan aamuun asti ja ilotulitteita tultaisiin ampumaan ahkerasti hetkenkään taukoa pitämättä. Yhdenkään parempiosaisen ei tarvinnut vaivautua töihin Valmistujaispäivää edeltävänä viikkona. Etuoikeus jota slummien asukkailla ei ollut ja josta nuorukainen oli erittäin kateellinen. Hän ei kadehtinut juhlintaa ja humaltumista, tansseja ja maljankohotuksia, sillä hän oli jo varhain lapsuudessa huomannut, ettei kokoontumiset ja sosiaaliset juhlat vedonneet hänen yksinäisyydestä pitävään luonteeseensa. Hän ei halunnut remuta pitkin kylän raitteja iloista meteliä pitäen ja piloja toisille juhlijaille tehden. Se tuntui hänestä ennemminkin rangaistukselta kuin palkinnolta. Hän halusi vapaaviikon siitä yksinkertaisesta syystä, että saisi tilaisuuden kadota kaupungin muurien ulkopuolelle, kauas kaupungin muista ihmisistä jotka, toisin kuin hän, pelkäsivät maailmaa muurien ulkopuolella ja tunsivat olon turvallisiksi ainoastaan silloin, kun olivat kaupungin muurien turvassa, ihmisten välittömässä läheisyydessä. Eikä nuorukainen ollut ikinä pystynyt täysin ymmärtämään tuota riippuvuutta toisista asukkaista. Hän ei kerta kaikkiaan kyennyt tuntemaan sitä turvaa ja iloa, mitä muut asukkaat hänen tekemiensä huomioiden mukaan saivat toisista ihmisistä. Kuinka heidän silmänsä kirkastuivat, kun he astuivat väkeä täynnä oleviin kuppiloihin ja kapakoihin, tai kun he törmäsivät puolittuihin kadulla ja nauraen ryhtyivät keskustelemaan kuulumisista ja säästä. Kaikkein epämiellyttävintä nuoren miehen mielestä oli, kun vieraat ihmiset tulivat hänen taloonsa. Jokaisen asukkaan oli rangaistuksen uhalla päästettävä suojaa vailla olevat, samaa tai korkeampaa yhteiskuntaluokkaan kuuluvat ihmiset asuntoihinsa, kun sotilaat antoivat kaupunkia uhkaavasta hyökkäyksestä ilmoittavan hälytyksen. Ei nuorukaisella ollut mitään vaikeuksia kommunikoida ja olla vuorovaikutuksessa muiden ihmisten kanssa, mutta hän koki sen erittäin raskaaksi, ja jo muutaman tunnin oleilu ihmisten parissa imi hänestä kaiken henkisen ja fyysisen voiman. Tällä kyvyttömyydellä nauttia toisten ihmisten seurasta oli ollut mielenkiintoisia vaikutuksia hänen elämäänsä. Lapsesta asti hän oli oppinut välttelemään ihmisiä mitä mielenkiintoisimmilla tavoilla, liikkumaan huomaamattomasti ja piiloutumaan niin taitavasti, ettei kukaan häntä löytänyt, ellei hän niin halunnut. Ja kun hän oli löytänyt ensimmäisen salaisen reittinsä ulos kaupungista ja päätynyt Aavikon Piikin lähellä kasvavaan metsään, oli nämä taidot osoittautuneet kultaakin kalliimmaksi. Siellä hänen vahingossa hankkimansa taidot olivat pelastaneet hänen henkensä lukemattomia kertoja. Äkkiä kova räjähdys pamahti hänen asuntonsa yläpuolella ja valaisi kadun vihreällä valolla. Nuori mies katseli ilotulitteen hiipuvaa valoa ja kipristeli varpaitaan. Kylmä viima nousi lattialautojen raoista ja siveli hänen nilkkojaan ja jalkapohjiaan. Nykyään hän oli jo tottunut siihen, eikä enää tuntenut niin vastustamatonta halua vetäytyä takaisin peittonsa alle. Hän vilkaisi puolittain sylissään lojuvaa ohutta lakanaa jota oli paikkailtu niin usein, ettei alkuperäisestä sinisestä kankaasta ollut juuri mitään jäljellä. Hän katseli ohuiksi kuluneita vanhoja paikkoja ja niiden kömpelöjä

tikkauksia, sekä tuoreempia tilkkuja ja niiden siistimpää neulontatyötä. Pieni hymy nousi hänen kasvoilleen huomattessaan, että hän tunsi ylpeyttä virkkaustaitojensa kehittymisestä. Sängyn puukehikko ja lattialaudat valittivat naristen nuoren miehen noustessa sängyltä. Hän nappasi lattialle heitetyt vaatteensa ja puki ne ylleen astellessaan keittiöön. Nuorukainen huokaisi pettymyksestä nähdessään, että uunissa oleva hiillos oli tukahtunut yön aikana. Hän kaatoi itselleen muutaman päivän vanhaa kahvia, sytytti keittiönpöydällä olevan kynttilän ja jäi seisomaan liekin valaisemaan huoneeseen. Seitsemänvuotiaasta asti Boone oli asunut yksin tässä talossa. Eräänä iltana hänen äitinsä ei ollut saapunut kotiin ja viikon oltuaan yksikseen ruuattomassa talossa, uskaltamatta poistua kadulle, hänen naapurinsa Grayson oli löytänyt hänet. Noista ajoista hän ei sen enempää tiennyt. Mutta siitä lähtien Graysonista oli tullut hänen otto-isänsä. Grayson oli auttanut häntä talon kunnossapidossa ja muutamia vuosia sitten hoitanut hänelle laudat uusien seinien rakentamiseen. Lattialaudatkin oli pitänyt vaihtaa, mutta hän oli ollut itse vastuussa niiden hommaamisesta. Nähdessään lattiaa varten tulevat laudat Grayson oli ulvonut naurusta, ja kertonut ettei Boonen sentään tarvitsisi huolehtia tuuletuksesta. Itse hökkelin rakentamisessa Boone oli ollut enemmänkin juoksu- ja apupoika, kuin rakentaja. Mutta hän sentään oli oppinut yhtä ja toista. Hän oli oppinut, että rakennustarvikkeiden myyjät tarvitsivat kauppojen onnistumista enemmän kuin ostajat, vaikka esittivätkin olevansa välinpitämättömiä. Hän oli saanut selville, että katon rakenteisiin oli kiinnitettävä erityisen paljon huomiota, koska raskaasta metallista rakennettujen kattojen romahtaminen oli yksi suurimmista kuolinsyistä slummeissa. Ja että talon ulkoseinät kannatti vuorata palamattomalla suojanesteellä, vaikka nesteen ostaminen tekikin ison loven lompakkoon, sillä naapuritaloista alkaneet tulipalot levisivät nopeasti viereisiin rakennuksiin. - Entä lohikäärmeet? oli Boone kysynyt suojanestettä ostaessa. - Lohikäärmeet? Ha ha ha! kauppias oli nauranut. – Sori kaveri. Niiden liekeiltä tämä tavara ei suojaa alkuunkaan. Kaikkeen tähän Grayson oli antanut rahat, sillä Boonella ei ikipäivänä olisi ollut varaa tähän kaikkeen. Ei hänellä olisi ollut varaa edes laudoittaa puolta makuuhuoneensa lattiasta. Graysonilla sen sijaan ei tuntunut olevan pulaa rahasta, mutta hän oli erittäin salaperäinen omaisuutensa määrästä, tai siitä mistä oli ne saanut. Grayson asui noin puolen kilometrin päässä Boonesta, myös slummeissa, ja kaikki Boonea lukuun ottamatta olettivat hänen olevan yhtä köyhä kuin kaikki muutkin slummin asukkaista. Jälleen uusi ilotulitteen räjähdys veti hänet takaisin todellisuuteen. Tällä kertaa kadut valaiseva loiste oli punaista. - No, kerran kun olen hereillä, Boone sanoi itselleen ja lähti kohti huoneen nurkassa olevia tikapuita. Kattoluukku kolahti vaimeasti kiinni, kun hän päästi siitä irti. Hän tunsi itsensä typeräksi huomattessaan, että hänen syvälle juuttuneen tapansa laskea luukku hitaasti kiinni öiseen aikaan, ettei se häiritsisi nukkuvia naapureita, oli yhtä turhan kanssa tällaisena yönä, kun ilotulitteet räjähtelivät puolen minuutin välein taivalla. Boone nappasi laskemansa kahvikupin luukun vierestä ja käveli katon reunalle. Suurin osa slummista oli pimeänä. Häntä vastapäätä olevien korkeiden, toistensa päälle rakennettujen hökkelien ikkunoista ei näkynyt valoja, eikä pidemmällä kadun varrella samanlaisissa taloissa, näkynyt minkäänlaista eloa. Toisaalta, jos joku kulkisikin pitkin slummin hökkeleiden ahtaita sivukujia, ei Boone olisi sitä katoltaan nähnyt. Talot olivat ahdettu viereen ilman minkäänlaista kontrollointia. Toiset talot korkeampia kuin toiset. Seinät ja katot rakennettu kaikenlaisesta metalli- ja puuromusta, mitä niiden asukkaat olivat saaneet käsiinsä. Ainoastaan pääkatu oli valaistu ja sen varrella hän näki vanhan kerjäläisen nukkuvan hiekkaisella maalla puoliksi seinää vasten nojaten. Se, että koko slummi oli pääkatua lukuun ottamatta pimeänä ei ollut mikään ihme, kun otti huomioon että Kaupungin Isän johdolla Aavikon Piikkiä hallinnoiva hallinto oli katkaissut sähköt koko alueelta. Boone oli muiden slummien asukkaiden tavoin saanut tiedotteen siitä, että "... Juhlaviikon

valaistustarpeiden takia, yhteisen edun nimissä, Alueiden 1Y- 4Y sähköjakelu pitää keskeyttää kahden viikon ajaksi”. Ilmoitus ei tullut kenellekään yllätyksenä, mutta se silti aiheutti tavallista nurinaa, mikä laantui vasta, kun Hallitus lähetti pienen iskujoukon ”valistamaan” marisijoita. Ja niin kuin menneinäkin vuosina, paristojen ja kynttilöiden myynti, kuin myös hinta, kasvoi räjähdysmäisesti hallituksen toimien seurauksena. Boone katseli vastapuolen talojen takana siintävää valkeaa muuria, joka erotti slummin muusta kaupungista ja jonka takaa valosaaste ja ilotulitteet kohosivat taivaalle. Muurin päällä seisoivat muutamia mustiin univormuihinsa pukeutuneita sotilaita yönäkölasit silmillään, virallisena tehtävänänsä huolehtia asukkaiden turvallisuudesta, mutta todellisuudessa pitämässä huolen ettei kukaan slummin asukeista saisi päähänsä yrittää kiivetä muurin yli paremmalle puolelle. Ja hän kääntyi katsomaan huomattavasti korkeampaa ja raskastekoisempaa Aavikon Piikin ulkomuuria selkänsä takana, joka kohosi korkealle tuhansien hökkeliä yläpuolelle, jonka päällä päivysti selkeästi enemmän sotilaita, ja jonka laelta valonheittimet tykittivät valoaan ympäröivälle aavikolle. Boone hymyili katsellessaan ulkomuuria. Valkeaa valoa syyttävillä heittimillä oli aina ollut rauhoittava vaikutus häneen. Slummin valaistulta pääkadulta tuleva meteli veti Boonen huomion puoleensa. Hän näki neljän juhlapukuihin pukeutunutta miestä hoipertelevan pitkin katuja ja hän pani merkille, että heidän nauruissaan ja eleissään oli nuorille yläluokkaisille miehille ominaisia piirteitä. He elehtivät käsillään suureellisesti, tönivät toisiaan leikkisästi ja nauroivat katketakseen, kun reunimmainen kompastui roskatynnyriin ja tiputti ikkunalaudalla ruukuissa kasvavat porkkanat alas kaatuessaan maahan. - Hei, siinä oli jonkun köyhän viikon ruuat, huusi yksi nuorista miehistä ja sai palkinnoksi naurut kahdelta muulta toveriltaan. - Mitä väliä jollakin kasveilla on! huusi kaatunut toveri noustessaan ylös. - Kattokaa nyt mun takkia! Se on revennyt! hän jatkoi tuohtuneena. - Mitä sitten? Käsket jonkun tuoda sulle huomenna uuden takin kotoasi, toinen naurajista sanoi ja otti hörpyn pullostaan. - Helkkari... Mä ostin tämän takin juuri eilen. - No, jos se rahasta on kiinni, niin ota tuosta, sanoi vitsin murjaissut kaveri ja heitti muutaman hopeakolikon maahan. Kaatunut mies nosti rahat ylös. - Ha ha ha! Ei tässä ole läheskään tarpeeksi, hän sanoi pitäessään kolmea kolikkoa kädessään. - Juuri ja juuri kymmenys siitä mitä maksoin tästä. Rahoja pitelevä nuorukainen kääntyi katsomaan viereisiä rakennuksia. - Tiedättekö mitä? Nyt teemme pienen kokeen. Mies kaivoi revenneen takkinsa taskusta uutuutta kiiltävän taskuveitsen, jonka Boone näki välkehtivän katuvalojen loisteessa. - Minä raapustan näihin omat nimikirjaimeni ja heitän menemään. Katsotaan palaako niistä edes yksi joskus meidän haltuumme, mies sanoi raapustaessaan J. M. kirjaimia kolikoihin. - Ja se ketä ensimmäisenä löytää yhdenkin tällaisen hallustaan, saa meiltä muilta viisikymmentä kultakolikkoa. Miltä kuulostaa? Ennen kuin kukaan ehti vastata, hän viskasi rahat ilmaan. Boone näki, kuinka katuvalojen valossa välkehtivät kolikot näyttivät lentävän suoraan häntä kohti. Hän painui matalaksi, ettei rahojen lentorataa turhaan seuraavat nuoret miehet näkisi hänen siluettiaan. Ja pian hän kuuli kuinka rahat kolahtivat katolla aivan hänen viereensä. - Noita rahoja me ei tulla näkemään enää koskaan, yksi nuorista miehistä tokaisi. Samassa hälytys kajahti soimaan ympäri kaupunkia.